

Berlín a la primavera, per Jordi Borràs

El fotoperiodista barceloní ens porta de passeig pels carrers berlinesos al ritme de la música i la història | "Berlín té banda sonora i a cada cantonada una cançó; pensar en Berlín és fer-ho amb música"

Jordi Borràs | Juan Miguel Morales

Berlín a la primavera és una ciutat fantàstica que es desfà del fred de l'hivern per abraçar la vida dels seus barris. Passejar pels carrers amples d'aquesta ciutat fins a l'extenuació, a peu o en bicicleta, mentre escoltes música. Saludar la noia que ven les maduixes en una parada a prop del Zoo, esquivar venedors ambulants de Currywurst mentre travesses Alexanderplatz i badar a la vora del riu Spree tot prenent un Club Mate ben gelat.

Passejar per Berlín a la primavera és la llum que et banya per carrers empedrats on hi ha més persones que cotxes. Els mateixos carrers que un dia no gaire llunyà van acabar sembrats de bombes i terror i, anys després, separats per un mur de silencis i vergonyes. Berlín és una ciutat de contrastos, de barris rics i barris pobres -com a totes les ciutats- però també d'una línia divisòria que, encara ara, separa est i oest. Tot i que l'únic que resta del mur és un tros de formigó museïtzat per fer les delícies dels turistes, la frontera entre aquells dos mons segueix ben present. Només cal veure el resultat de qualsevol de les darreres eleccions per comprovar com l'esquerra de Die Linke i l'extrema dreta d'AfD es reparteixen de manera ben diferent segons a quina banda del mur imaginari es miri. Berlín és això. És el *colmado* turc i el restaurant típic bavarès. Però també sopar fideus en un vietnamita i menjar salsitxes pel carrer a l'hora que més et plagui.

Berlín és la ciutat de les pells rosades pel sol de primavera. Dels nois en calça curta llegint al metro i de les noies amb vestits de flors cridant *'nazis raus'* en una mani antifeixista. Berlín és

passar-te la nit ballant tecno en alguna antiga fàbrica perduda pel barri de Kreuzberg, als baixos d'una casa okupada, o al mig d'un parc i a plena llum del dia. Berlín és passejar de nit prop d'Adenauerplatz i trobar-te màquines expendedores de xeringues, prostíbuls d'una altra època i hotels amb un fil musical de **Joe Cocker**.

Però Berlín també és la ciutat on cada dia és més car viure-hi perquè a tothom li agrada l'olor d'aquesta ciutat a la primavera. Berlín és la Barcelona d'Alemanya, tant per allò bo com per allò dolent. Tot i que amb més turistes, les mateixes cares d'estaquiots te les trobes a l'edifici de la Pedrera i al Check Point Charlie. Però si penso en la Barcelona d'abril -i la meva Gràcia natal- no em puc estar de taral·larejar "La curva del Morrot", de **Gato Pérez**, i si penso en Berlín a la primavera, al meu reproductor mental hi sona un cop rere altre "Die Transsylvanische Verwandte ist Da", del músic electropop **Peter Licht**, fins a endormiscar-me de plaer.

Berlín té banda sonora i a cada cantonada una cançó. És per això que, per a mi, pensar en Berlín és fer-ho amb música. Igual que si penso en revetlla no puc evitar sentir l'olor de suor, pólvora i orxata. I aquí em trobo, l'últim dia de la primavera abans d'arribar l'estiu, escrivint un article que sortirà publicat a les portes de la tardor, quan malgrat la calor sufocant ja queda poc perquè les fulles despullin els arbres quan els dies es fan més curts. Cal travessar l'hivern per renéixer a la primavera, que és quan tot torna a brotar als carrers de la meva estimada Berlín.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=hjxRstaFNEI>